

ALBANIJA

»Kam pa gresta za praznike?«

»V Albanijo.«

»aaaaaa?!« Takšen je bil odziv večine. A Branko vedno pravi, da če se mora kaj zgoditi, se bo zgodilo ne glede na to, kje si in kam potuješ.

POT DO ALBANIJE

Odpravila sva se v petek popoldan, prečkala mejo v Ormožu in vozila po Podravini. Za sabo sva puščala mesta Varaždin, Koprivnica, Virovitica, Našice, Đakovo, v Županji sva zavila na avtocesto, zato da sva na postajališču Babina greda lahko prespala. Spala sva brez motenj in se zbudila v sončno jutro.

Ob pol osmih sva že bila na mejnem prehodu Orašje in mejo prečkala brez komplikacij. To slednje velja za vse meje. Nikjer nisva imela s cariniki nobenih problemov, bili so celo izredno prijazni.

V Orašju sva prišla v BiH. Peljala sva po cesti Olovo – Knežine – Sokolac. Na cesti Olovo – Knežine je asfalt, naprej do Sokolaca pa makedam (10 km). Cesta je tu bolj podobna gozdni cesti kot regionalni. Pa kljub temu gre.

V Črno goro sva prišla preko meje Metaljka. Kot večina veste, je na mejnem prehodu treba plačati ekotakso, ta znaša 10 € (tudi za avtodome, čeprav so nekateri govorili, da so plačali 30 €).

Vozila sva po nacionalnem parku Durmitor, videla znamenito reko Taro (ponaša se z najgloblji kanjonom v Evropi – 1300 m) in dan zaključila v Žabljeku, v campu Mlinški potok, nadmorska višina 1469 m (N 43,15494; E 19,10032). To je tudi poglavje zase! Zadnjih 200 m je slabih, camp je praktično na dvorišču hiše, kljub temu pa v polni sezoni nudi vodo in sanitarije. V tem času pa je izgledalo, kot da sva se pripeljala na nepospravljeno zelenico pred hišo. Lastnik naju je prijazno sprejel, na mizi se je takoj znašla slivovka in klepet je stekel.

Bivanje za eno noč naju je stalo 10 €.

Pred spanjem sva šla na večerni sprehod po mestu, spala pa izredno dobro. Nedeljo sva začela s šunko, hrenom in jajci kot se spodobi za Veliko noč, potem pa naprej proti Albaniji.

Vožnjo sva prekinila za ogled manastirja Ostrog iz 17. stol. (N 42, 67508; E 19, 0329). Samostan je vsekán v skalo na nadmorski višini 838 m, cesta do tja pa je prava katastrofa. Obnovili so samo zadnje 3 km, prvih 5 km pa je kot švicarski sir: mešata se makedam in asfalt z veliko vmesnimi luknjami, vse je ozko, črnogorski vozniki pa niso ravno potrpežljivi. Kljub vsemu sva brez večjih naporov pripeljala na vrh in si samostan ogledala samo od zunaj. Noter nisva šla, ker bi bilo predolgo za čakati (velik obisk je bil posledica praznika).

PRIHOD V ALBANIJO

Mejo med Črno goro in Albanijo sva prečkala v kraju Božanj ob Skadarskem jezeru brez zapletov ali kakršnih koli problemov. Albanija je ukinila vsakršno plačilo ob prehodu meje, policist je pogledal osebni izkaznici, carinik pa samo z nasmehom pokazal »naprej«.

No, pa sva v državi, o kateri ima vsak svoje mnenje. Prav radovedna sva začela prve kilometre, ki pa so se žal pokazali kot najslabši od vsega, kar je sledilo v naslednjih dneh. Približno 40 km sva vozila po zelo zelo prašni in luknjasti cesti, ki pa si tega naziva ne zasluži. Saj so začeli delati novo, toda – očitno so morali drugam, saj ni nikjer nobenih strojev ali karkoli

drugega, kar bi dalo vedeti, da bodo cesto tudi končali. Do takrat pa ljudje ob cesti požirajo prah, ki ga delajo mimo vozeči avtomobili. Istočasno pa služijo ročne avtopralnice, ki jih res ne manjka.

Dan se je prevešal v večer, midva pa sva ob cesti SH 4 opazila tablo za camp. Zavila sva desno in vozila po ozki cesti, se izogibala konjskim vpregam, luknjam na cesti in drugim cestnim oviram, skozi vas, kjer se otroci igrajo na cesti, ljudje pa te z njive pogledajo, češ – kaj pa ti tukaj. Skoraj sva že obupala, toda ne. Če sva prišla do sem, pa greva do konca. Ta najina »trma« se je izkazala za pravilno. Pripeljala sva se v manjši camp tik ob morju z vso potrebno infrastrukturo. Cena: 10 €, koordinate: N41,18135 E 19,47753, ime: Kamping

Paemer Karpen – Kavaja. Tukaj bi človek res lahko ostal dva, tri dni, midva pa sva naslednji dan v soncu odpeljala naprej.

PO ALBANIJI

Kavaje – Lushuje – Berat. V zadnjem se ustaviva, ker slovi kot mesto tisočerih oken. Staro mestno jedro je bilo vključeno na seznam svetovne dediščine v juliju 2008.

Parkirala sva ob reki Osum (N 40,70415 E 19,95103) in se peš odpravila na ogled mesta. Kar kmalu sva srečala skupino slovenskih motoristov in z njimi tudi poklepetala.

Mesto je res zgodovinsko in vredno ogleda. Po sprehodu sva sedla in popila njihovo pivo (150 lekov, kar je približno 1 €) in kavo (50 lekov), nato pa še nakupila zelenjavo (paradižnik, papriko, kumare). Tudi ta ima za naše razmere nizke cene, okus pa prvovrsten.

Mimogrede sva kupila še pečen piščanec (350 lekov), ki pa je po velikosti bolj spominjal na goloba, in kruh (50 lekov) ter se obložena s

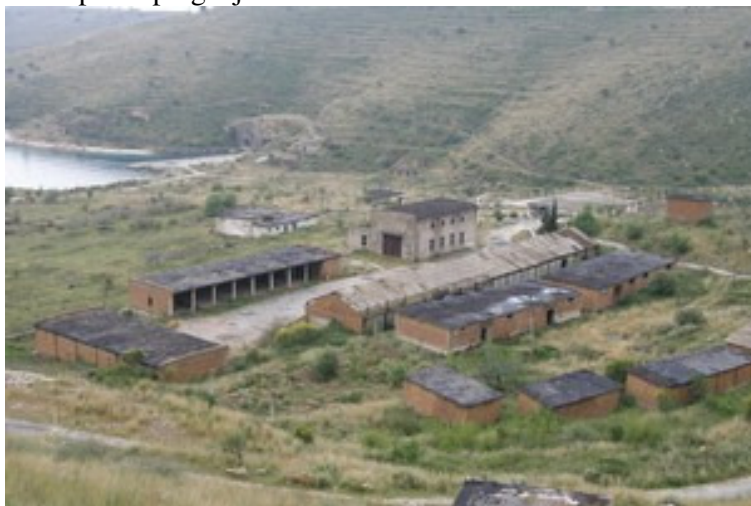
hrano vrnila v avtodom. Kar tam sva si pripravila kosilo, nato pa nadaljevala do kraja Vlorë.

Vozila sva po lepi pokrajini. Zelena narava, morje, manjše vasice. Ker albanski vozniki niso ravno strpni in ne poznajo prometnih predpisov (tako je vsaj videti), je marsikje ob cesti postavljeno spominsko obeležje umrlemu v nesreči.

Potem sva opazila tudi opuščene vojaške objekte poleg morja, v hribu pa podvodni hanger za podmornice in ladje. Stavbe so res videti zapuščene, za hanger pa ne vem, ker je bila pred vhomom vojaška ladja. S ceste sva oba z Brankom naredila kar nekaj posnetkov, pa naju ni nihče prišel preganjat.

Vlorë je najpomembnejše gospodarsko in kulturno mesto jugozahodne Albanije in je drugo največje пристanišče, takoj za mestom Drač. Mesto doživlja hiter razvoj, povsod na veliko gradijo bloke in hotele, turistom pa je namenjena dolga peščena plaža. Tudi v tem času ni samevala. Ljudje so se sprehajali, posedali na klopcih, športniki pa opravljali trening. Ker sva parkirala v samem centru (N 40,45209 E 19,48568), sva opazovala, kako se je v večernih urah večalo število ljudi na promenadi. Lepo oblečeni so se počasi sprehajali in posedali na terasah gostinskih objektov.

Kjer sva parkirala, sva tudi prespala – torej v centru. Za vsak slučaj sem policista vprašala, če lahko ostaneva čez noč, pa je samo rekel: no problem. Problema res ni bilo. Noč je minila mirno, trdno sva spala (vsaj jaz) in se zjutraj zbudila v dežju.

Najin naslednji cilj je bila Saranda, priljubljeno obmorsko letoviško mesto (asociacija na naš Portorož).

Cesta od Vlore do Sarande je odlična. Nova, široka. Pokrajina čudovita. Cesta se vzpne na 1000 m, dež je prenehal in razgledi so bili krasni.

Saranda je hitro rastoče turistično mesto z eno veliko napako – niso poskrbeli za parkirne prostore. V mesto sva se pripeljala malo pred dvanajsto, gneča je bila velika, večina vozi brez pravil. Z povsem mirnimi živci je Branko vozil iz ulice v ulico in iskal parkirni prostor. Našel ga je poleg tržnice (N 39,87326 E 20,00233). Seveda sva tržnico tudi obiskala (kar sva naredila še v drugih krajih) in se navduševala nad razstavljenjo zelenjavo. Moram povedati, da imajo izredno okusen paradižnik. Med sprehodom sva se posladkala še s sladoledom – 0,20 € za kepico, nakupila nekaj razglednic, naredila kosilo in že hitiva naprej.

Iz Sarande proti Mezopotamiji je cesta zopet obupna. Luknja pri luknji. K sreči se je to po približno 3 km končalo in vožnja je spet tekla tekoče.

Popoldan sva prišla v Gjirkoster, rojstno mesto Enver Hoxhe. Mesto je na gričku, pod njim pa je široka ravnina, 10 km vstran je že Grčija. Na tej ravnini so približno na vsakih 100 m v vrsto postavljeni bunkerji, ki pa jih danes že precej pokriva zemlja.

Gjirkoster je zgodovinsko mesto v celoti pod zaščito Unesca. Ceste so tlakovane s kamni, strehe na starih hišah so kamnite. Nad mestom kraljuje grad iz 6. stol.(vstopnina 200 lekov), v njem pa je danes vojaški muzej z zbirko starih topov in pušk. Na dvorišču gradu je na ogled tudi staro ameriško letalo.

V rojstni hiši bivšega predsednika je etnografski muzej.

Parkirala sva poleg grškega konzulata na velikem trgu pod gradom, plačala pa sva 200 lekov (N 40,76060 E 20,14240).

Ker sva vedela, da sta se v Albanijo odpravila tudi Alfijo in Gracijela, je Branko zvečer Alfiju poslal SMS s sporočilom, kje sva. Ni trajalo dolgo, ko je prišel odgovor: spimo v istem mestu.

Najprej tega nisva vzela resno, nato pa je Branko preveril koordinate, ki jih je Alfijo poslal in ugotovil, da je sporočilo pravo. Jaz sem bila že v pižami, zunaj je bila tema, toda vse to ni bilo ovira – čez 5 minut sva že zaklepala avto in pot pod noge. Malo je trajalo, da smo se našli, je pa zato bilo snidenje pristrčno. Alfijo je potoval v družbi z Ludvikom in Mojco. Vseh šest nas je odšlo v lokal na pivo in seveda na pogovor o vsem doživetem na poti. Teh res ni manjkalo. Med smehom smo se celo prepričevali, kdo je vozil po slabših cestah in kaj koga še čaka.

Smo pa opazili, ker smo bili pozno zunaj, kako živo je ponoči. Na cesti vidiš vse, od mladih do starih.

Kljub temu pa so zjutraj zgodaj pokonci. Tudi midva z Brankom se zgodaj zbudiva in pri zajtrku sva opazovala ljudi, ki so že ob sedmi uri stali pred konzulatom in banko ter čakali, da se oboje odpre. Čisto drugače kot na zahodu, kjer se življenje začne šele okoli devete ure.

Iz Gjirkostra proti severu po zahodni strani Albanije je narava naravnost čudovita. Cesta – tako, tako. Mestoma ozka, luknjasta, da te vse mine, potem pa zopet v redu. Toda vse to pozabiš, ko opazuješ reko, ki teče vzporedno s cesto. Reka Vjoses je široka in zelo lepa, še lepši pa je njen breg. Ljudje se preživljajo s poljedelstvom in živinorejo. Veliko je ovac, koz, oslov.

V Tepeleni sva se ustavila in pogledala spomenik Ali Pashi. Ali Pasha je bil sposoben, pameten in dinamičen voditelj, ki se je zavzemal za popolno neodvisnost od sultana. Umrl je leta 1822 in velja za heroja Albanije.

Iz Tepelene sva zavila na na SH 75 proti Permet, prišla v Leskovik na 900 m višine in na višini 1042 m našla jaso, kjer sva se ustavila in skuhalo kosilo (N 40,17442 E 20,64353). Medtem, ko sem se jaz sukala okoli štedilnika, je Branko nedaleč vstran našel razpadajoč bunker in za spomin prinesel del le-tega, ki pa je že našel mesto doma v najini zbirki kamnov v skalnjaku.

Nedaleč vstran (samo nekaj km) sva naletela na nov turistični objekt Farma Sotira (N 40,21439 E 20,64637). Zelo lepo urejeno, sredi narave, prostor za prespati. Poleg gojijo tudi ribe in meni je bilo takoj žal, da sva že jedla. Sva pa spila pivo in kavo, vse skupaj za 200 lekov. Res ugodno za naše razmere.

Skoraj ves čas sva vozila na višini okoli 1000 m sredi neokrnjene narave. Tu in tam je sicer črno odlagališče smeti, kar zelo moti, toda komunale v Albaniji še nimajo urejene. Je pa treba priznati, da ne mečejo smeti kjerkoli (kot lahko vidiš v Bosni), ampak jih odlagajo na eno mesto. Prepričana sem, da bodo tudi to uredili in čez nekaj let tega ne bo več.

Tudi avtomobilov še nimajo vsi. Starejše vidiš na oslih, mlajši imajo stare odslužene mercedese, veliko pa se jih vozi s kombi taxijem. Nekateri pa pešačijo, tako kot Ilija in Landi. To sta dva moška, ki sta pešačila, midva pa sva ustavila in ju povabila v avto. Z veseljem sta prisedla, potem je malo trajalo, da smo se sporazumeli, kam gresta in že smo se peljali. Peljala sta se 20 km, kjer sta izstopila, starejši od obeh pa se je izčrpno zahvaljeval za vožnjo. Še to – na mizi sem imela čokoladne bonbone, ponudila sem, naj si postrežeta, pa nista hotela.

Izstopila sta v mestu Erseke, revnem glede na stavbe in okolico.

Eno večjih mest je Korce, ki pa je zame zelo grdo mesto. Ceste so neoznačene, vsak vozi po svoje, zgradbe so umazane, vmes gradijo nove. Na ulici smeti, ljudje (moški) pa brezdelno postavajo po ulicah (tako kot povsod po Albaniji). Ta zadnji stavek je rezultat opažanj. Res sva videla samo moške, ki posedajo po kavarnah ali pa postavajo na cestah. Zanimivo, v kavarnah pijejo samo kavo, niti enkrat nisva videla, da bi kdo imel na mizi kaj drugega.

Glede na vse zgoraj povedano sva peljala skozi Korce, čeprav sva sprva mislila tam prespati, naprej proti Pogradcu. Odlična cesta! Najboljša do sedaj.

Pogradec leži na obali jezera Ohrid. Prvi vtis: lepo mesto. Peljala sva skozi in takoj na koncu mesta tik ob jezeru opazila tablo za camp Perrenjas (N 40,96661 E 20,64284, cena 10€). Zavila sva vanj in se odločila, da tudi ostaneva. Camp je manjši, lepo urejen, vodita ga mlajša zakonca, ki imata poleg hiše ribogojnico ohridskih postrvi. Ko sva gledala ribe, se je Branku utrnila misel, kaj če bi nama jih spekli. Koliko bi to stalo? Pa sem šla vprašati in izvedela: kilogram postrvi nama spečejo za 600 lekov (4,30 €). Seveda sva se strinjala. Čez pol ure nama je gospa prinesla pečene ohridske postrvi servirane na krožniku, jaz sem pripravila paradižnik in najedla sva se do sitega in še več. Obliznila sva si prste, tako je bilo dobro. Po obilni večerji sva bila sposobna samo še za gledanje televizije, kmalu pa sva se odpravila spat.

Spala sva odlično. Jutro je bilo lepo, počistila sva avto, natočila vodo in že sva na cesti, ki do mesta Lin pelje ob jezeru. Vsakih nekaj metrov so ob cestah stojnice s svežimi ribami.

Ustavila sva, kot se je izkazalo, pri zadnji in za 2 € kupila kilogram majhnih ribic.

Kasneje, ko sva jih čistila, nama je bilo žal. Zaradi majhnosti in spolzkosti so nama kar naprej drsele iz roke, toda, ko so bile pečene, je bilo kesanja konec. Ribice so bile izredno dobre.

Po čisto novi cesti sva se pripeljala v Elbasan.

Elbasan je mesto z mešanico vzhodnih in srednjeveških zgradb, ozkih tlakovanih ulic in velikega bazarja. In ravno ta bazar je na naju napravil največji vtis. Stojnice so ene boljše, druge slabše kakovosti, tretji jih sploh nimajo. Zelenjava je razstavljena povsod. Je pa lepa na pogled, oprana in kot sva že prej okusila, tudi dobra. Zopet sva naredila en manjši nakup: paradižnik, feta sir, paprika polnjena s skuto, kumare, metla,...zanimivo je, kako sva oba uživala, ko sva hodila med stojnicami in spraševala za cene, na koncu pa se otovorjena s vrečko vrnila v avtodom. Pustila sva ga v prometni ulici poleg gradbišča, kjer naju je počakal takšen, kot sva ga zapustila.

Iz Elbasana se cesta hitro dvigne na 900 m in pelje po grebenu. Razgled je na obe strani čudovit. Ko sva zagledala manjšo jaso, sva se ustavila in začela kuhati kosilo. Vmes pa seveda opazovala okolico. In pred najinimi očmi se je odvil košček albanskega vsakdana: iz doline je na oslu prijahal možakar, ob njem pa je hodil mlajši moški. Ko sta prišla do ceste, je možakar razjahal, počakal in kmalu je pripeljal kombi taxi. Moški se je z njim odpeljal. Mlajši, tisti, ki je imel osla, se je zleknil v travo in čakal. Kmalu je pripeljal drugi taxi, iz njega pa so izstopili štirje srednješolci. Šli so k oslu, nanj natovorili torbe in skupaj so odšli po ozki stezi v dolino. To stezo sem si šla pogledati, res je ozka in strma in vprašanje je, če sploh imajo cesto. No, ni bilo dolgo, ko je po isti stezi prišel drugi možakar z oslom, le-ta pa je imel natovorjeni dve veliki vreči tobaka. Vreči je raztovoril, počakal naslednji taxi in jih natovoril vanj. Sam pa se je vrnil v dolino. Ko sva kmalu zatem odpeljala, sva nekaj kilometrov naprej videla ta isti taxi, ki je isti vreči oddal drugemu moškemu, seveda tudi z oslom.

Kot da si gledal film. In ravno ta preprost način življenja je name naredil zelo velik vtis. Življenje, v katerem se prepletata preteklost in prihodnost, osel in mercedes. Vse lahko vidiš.

V Tirani sva sicer mislila ustaviti za malo daljši ogled, pa ni bilo praznega parkirnega prostora. Ko sva z avtom delala krog, sva poleg opere našla prosto (N 41,35954 E 19,81835), zato sva se ustavila in naredila kratek sprehod. Povzpela sva se na razgledni stolp (vstopnina 100 lekov) in v kavarni pred opero spila pivo in kavo (skupaj 220 lekov).

Tirana je danes glavno mesto Albanije, pred stoletji pa je glavno mesto prve avtonomne albanske države bilo mesto Kruje. Za Albance je to mesto zelo pomembno, ker je tu vladal njihov narodni heroj Skenderbeg. Ta se je 25 let uspešno bojeval proti Turkom. Umrl je leta 1468 in 10 let po njegovi smrti je Albanija padla pod turško oblast. Mesto je zgrajeno v hrib, ulice so strme, prometa pa polno. Zgodovinski del je čisto na vrhu, kjer je obnovljeni grad, stolp, muzej, pod gradom pa parkirni prostor. Midva sva ustavila malo prej (N 41,51175 E 19,79169) in se peš povzpela na vrh, s katerega se ponuja veličasten razgled.

Nazaj grede sva v trgovini nakupila še nekaj steklenic zelo znanega albanskega konjaka in se vrnila k avtu. Tam pa naju je pričakal »parkirni mojster« z

natisnjenim listkom, na katerem je prečrtal ceno parkiranja 50 lekov in napisal 2 €. Dodal je še registrsko številko. Seveda se mu je Branko uprl, v slovenščini mu je rekel, da ne bo plačal in da kar naj pokliče policijo. Možakar je bil čisto zbegan. Sploh ni vedel, kaj naj naredi. Na koncu je vzel ponujenih 100 lekov, kar pa je očitno še vedno več kot uradno.

Po tej dogodivščini sva odpeljala v isto smer kot sva se pripeljala in opazila sem taistega možakarja, kako nama hoče s kretnjami rok nekaj povedati. Ker nisva vedela kaj, sva ga ignorirala, kmalu pa ugotovila, da voziva v enosmerno ulico. Ja, kako pa naj bi vedela, če pa nisva bila

edina! Malo kasneje se je za nama pripeljal še policijski avto, Branko je že videl kazen, toda – policija naju je samo prehitela in odpeljala naprej.

Vozila sva do pol devetih, potem pa 5 km pred Skadarjem ustavila na bencinski črpalki Gega Oil in tam tudi prenočila (N 42,01614 E 19,51720). Ko sem varnostnika vprašala za dovoljenje, je seveda dovolil, vzel pa je tudi 2 € z zagotovilom, da bova popolnoma varna.

SLOVO OD ALBANIJE

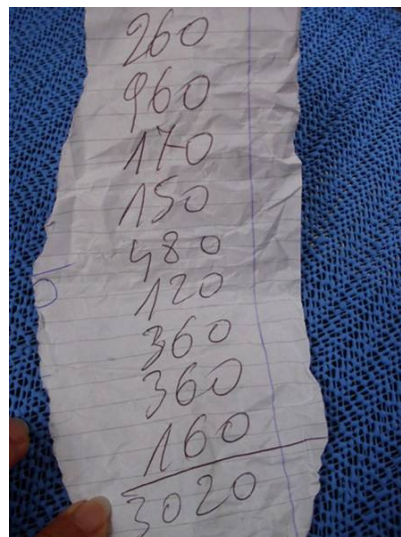
Zadnji dan v Albaniji. Zjutraj oblačno z rahlim dežjem, kasneje lepše. In zadnje mesto, ki sva si ga pogledala, je bil Skader.

Je eno izmed najstarejših albanskih mest, pomembno ekonomsko in kulturno središče z okoli 100.000 prebivalci. Ena najpomembnejših trgovskih in vojaških poti je preko Skadra povezovala sever balkanskega polotoka s Kosovom in naprej. Postal je gospodarsko središče severne Albanije, njegovi obrtniki so izdelovali tekstil, svilo, orožje in srebrne izdelke. To se opazi še danes, ko je na mnogih stavbah videti izveske. V mestu so zrasle nove četrti, na severu mesta pa so zgradili industrijsko cono. V starem delu je tudi zelo stara tržnica, po stojnicah sodeč izpred 100 let. Očitno pa to Albancev ne moti, morda smo le mi že preveč »moderni«.

Ostalo nama je še nekaj lekov, zato sva zavila v trgovino in nakupila nekaj stvari za domov. Tisto, kar je vredno zapisati, pa se je zgodilo na blagajni. Računalnik je bil ugasnjen, kalkulator ne vem kje, trgovec je vzel odtrgan list papirja, nanj napisal cene in seštel. Seveda pravilno. Listek sem za spomin shranila, za računalnik pa sumim, če ga trgovec sploh zna uporabljati.

To je bila še zadnja dogodivščina v Albaniji, deželi, ki naju je pozitivno presenetila. Počutila sva se varno, naravo imajo prekrasno, ljudje so prijazni – tudi tisti v uniformi. To sta dokazala dva policaja. Najprej naju je eden ustavil in z nasmehom na obrazu pokazal na prižgane luči, z gibom roke pa Branku pokazal, da naj jih ugasne. Drugi policaj pa naju je z zamahom roke pozdravil, ko sva peljala mimo njega.

Na meji ni bilo problemov, gladko sva šla skozi.

DOMOV

Po prečkanju meje sva se namenila še v Ulcinj, kjer so počitnikovali člani CCS. Snidenje je bilo pristrčno, izmenjali smo si izkušnje in se naklepetali. Naslednji dan je bila že sobota, zato se je bilo treba začeti vračati. Šla sva do Kotorja, obiskala še njihovo tržnico (ki pa je bistveno dražja od albanske in tudi od slovenske) in se usmerila proti Lipci, Trebinje, Bilečo. Cesta je dobra, pokrajina pa lepa. Za nama ostanejo še Mostar, Jablanica, Bugojno, pred Donjim Vakufu pa sva za tisti dan končala z vožnjo. Prespala sva na bencinski črpalki (N 44,14824 E 17,37748). Bosansko – hrvaško mejo sva prečkala v Gradiški, potem pa po Podravini do Ormoža.

ŠE MALO STATISTIKE

Prevozila sva 2778 km.

Porabila sva 251,2 l goriva in zanj plačala 305 €.

Cestnina: 4,12 e

Camp: 30 €

Taksa v Črno goro: 10€

V trgovini sva zapravila 185 €.

KOORDINATE na enem mestu:

camp Mlinski potok (Durmitor)	N 43,15494	E 19,10032	
Manastir Ostrog	N 42,67508	E 19,0329	
Camp Karpen – Kavaja	N 41,18135	E 19,47753	
odcep za camp na cesti sh4:	N 41,18782	E 19,54175	
Berat	N 40,70415	E 19,95103	
Vlore	N 40,45209	E 19,48568	
Saranda	N 39,87326	E 20,00233	
GjirOkoster	N 40,7606	E 20,14240	
Leskovic-Korce: na jasi	N 40,17442	E 20,64353	primerno za prespati
Farma Sotira (restavracija)	N 40,21439	E 20,64637	primerno za prespati
Camp ob Ohridskem jezeru	N 40,96661	E 20,64284	na robu mesta Pogradec
Tirana (ob operi)	N 41,35954	E 19,81835	
Kruje	N 41,51175	E 19,79169	
Črpalka Gega Oil	N 42,01614	E 19,51720	za prespati

Zapisala: Breda Krajnc

Fotografije: Branko Kosi in Breda Krajnc